

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 21/06/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“PHẦN II - CHƯƠNG IV - MỤC MẠNG NGƯỜI LÀ VÔ THƯỜNG” (BÀI MỘT)

Chúng ta nhìn thấy người khác làm được nhiều việc thiện, việc lợi ích chúng sanh thì chúng ta mong cầu là mình có thể làm được. Đây là chúng ta đang ngày ngày vọng tưởng. Chúng ta chỉ cần làm tốt những việc trong cuộc sống thường ngày, làm tròn bổn phận, trách nhiệm của mình thì cũng chính là chúng ta đang độ chúng sanh. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta chỉ cần làm ra tấm gương tốt thì chúng ta đã đang độ chúng sanh rồi. Chúng sanh nhìn vào việc làm, lời nói của chúng ta thì chúng sanh sẽ hướng đến chúng ta mà học hỏi, làm theo. Đây chính là chúng ta đã độ chúng sanh một cách thiết thực!”**.

Hôm qua có người hỏi tôi, làm thế nào để chị có thể làm lợi ích cho chúng sanh. Tôi trả lời là, chị hãy chăm sóc thật tốt cho chồng. Chồng là người làm ra kinh tế nếu chúng ta chăm sóc tốt cho chồng thì đó là chúng ta đã làm tốt cho chúng sanh rồi. Người khác được làm cô giáo, được hy sinh phụng hiến vì chúng sanh, chúng ta cũng mong muốn làm cô giáo nhưng chưa chúng ta chưa làm được mà chúng ta phiền não thì chúng ta đã làm ảnh hưởng đến không khí gia đình. Tổ Ân Quang đã dạy chúng ta: **“Đón luân tận phận”**. Dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình. Chúng ta chăm sóc người trong gia đình chính là chúng ta dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình. Trong gia đình, nếu chồng chúng ta là người làm ra kinh tế, có uy tín, có sức ảnh hưởng chúng sanh thì chồng chúng ta có thể làm lợi ích chúng sanh rất lớn. Chúng ta chỉ cần chăm sóc tốt gia đình chúng ta, để chồng chúng ta làm lợi ích chúng sanh cho nhiều chúng sanh hơn là được.

Hòa Thượng nhắc chúng ta mạng người vô thường, chỉ trong mấy mươi năm ngắn ngủi. Mấy mươi năm nóng lạnh trôi qua nhanh như **“bóng câu qua cửa sổ”**. **“Bóng câu”** là **“bóng ngựa”** chạy qua cửa sổ. Người thế gian cũng so sánh thời gian của kiếp người nhanh như ánh chớp. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta tay không mà đến rồi lại tay không mà đi”**. Chúng ta có địa vị, quyền lực, vợ đẹp, con xinh thì chúng ta vẫn phải ra đi một mình. Chúng ta đến thế gian do nghiệp lực dẫn dắt. Chúng ta không biết mình đến từ đâu và cũng không được chọn nơi đến. Chúng ta không được chọn Cha Mẹ, Cha Mẹ cũng không được quyền chọn con cái. Chúng ta ở trong gia đình giàu có hay nghèo hèn đều do nghiệp lực.

Trong truyện “*Tây Du Ký*”, nhân vật Trư Bát Giới tiền thân là Thiên Bồng Nguyên Soái, khi Thiên Bồng Nguyên Soái bị đày xuống nhân gian, phải thọ sanh vào bầy heo. Chúng ta đến thế gian là do thọ nghiệp. Chúng ta may mắn đã được học Phật, chúng ta phải chuyển nghiệp lực thành nguyện lực. Chúng ta đến một cách mơ hồ, chúng ta không biết mình từ đâu đến nhưng chúng ta hoàn toàn quyết định được chúng ta sẽ đến nơi nào. Chúng ta dùng thân làm lợi ích chúng sanh, không dùng thân làm những việc lợi mình tổn hại người thì chúng ta đã chuyển hoàn toàn thân nghiệp lực thành thân nguyện lực.

Chúng ta đã mơ hồ đến nhưng chúng ta phải hoàn toàn tỉnh táo ra đi. Nếu chúng ta vẫn mơ hồ ra đi thì chúng ta đã bạc đãi chính mình. Chúng ta thường chăm sóc bản thân bằng cách ăn ngon, mặc đẹp, dành cho mình những điều tốt nhất nhưng việc quan trọng nhất đó là chúng ta đừng để mình mơ hồ ra đi. Chúng ta vào vòng sinh tử luân hồi thì chúng ta lại sẽ mơ mơ hồ hồ đến một nơi nào đó vậy thì chúng ta rất đáng thương! Chúng ta mơ hồ ra đi thì chúng ta cũng để Cha Mẹ, Chồng con mình mơ mơ hồ hồ ra đi vậy thì chúng ta cũng nhẫn tâm với người thân. Hòa Thượng nói: “***Chúng ta nữ nhân tâm để Cha Mẹ, chồng con, bạn bè mơ mơ hồ hồ đến và ra đi như vậy sao!***”. Có người nằm mơ thấy Cha Mẹ, chồng mất thì họ thương khóc cả ngày. Tình thương này là giả, không thật!

Trong Kinh Phật nói: “***Vạn ban tương bất khứ duy hữu nghiệp tùy thân***”. Khi ra đi chúng ta không mang theo được thứ gì ngoài nghiệp. Người thế gian tạo nghiệp để có được tiền tài, danh vọng những thứ mà họ không thể mang theo. Người thế gian làm rất nhiều những việc lợi mình hại người. Nhiều người bán đậu để người khác ăn nhưng họ không dám ăn. Ngày nay, các nông sản như mướp, bí, rau, củ đều bị tưới tẩm rất nhiều hoá chất. Quả đã cắt ra khỏi cuống vẫn được tẩm hoá chất để tiếp tục lớn hơn.

Hòa Thượng nói: “***Ở thế gian này không có một thứ gì chúng ta có thể mang theo được***”. Gần đây, trên báo đăng, khi sét đánh vào một ngôi mộ cổ khiến cho một ngôi mộ bị sập, mọi người phát hiện ra trong ngôi mộ có rất nhiều vàng bạc, châu báu. Người trong làng vào trong mộ lấy vàng bạc, sau đó họ ném xương cốt người đã mất ra ngoài dùng ngôi mộ làm chuồng heo. Khi các nhà khảo cổ khám phá ngôi mộ, họ thấy có một tấm bia, họ xác định được đó là ngôi mộ của một vị vua tàn độc, vị vua này đã chiếm tiền tài, châu báu của người dân. Hàng nghìn năm sau, nhân quả vẫn còn nguyên vẹn, dân chúng đã đập phá ngôi mộ lấy vàng bạc, nơi yên nghỉ của vua thì bị dùng làm chuồng heo. Nhân quả rất đáng sợ!

Khi giảng “*Quần Thư Trị Yếu*”, Thầy Thái nói: “*Hạt minh châu giá trị liên thành, vô cùng quý giá, không ai dùng hạt minh châu để ném con chim se sẻ. Nhưng nếu có người mang hạt minh châu đến đổi lấy sinh mạng của chúng ta thì chắc chắn không ai đồng ý đổi. Sinh mạng của chúng ta còn quý giá hơn hạt minh châu nhưng hàng ngày, chúng ta vẫn dùng sinh mạng này làm những việc ác, tạo tội nghiệp khiến chúng ta đời*

đời kiếp kiếp ở trong cõi khổ!”. Thầy Thái nói để cảnh tỉnh chúng ta! Mạng người rất quý nhưng hàng ngày, chúng ta vẫn tạo nghiệp thậm chí chúng ta mắng Cha Mẹ, báng bổ Phật pháp, tạo những tội nghiệp rất nặng vậy thì chúng ta sẽ phải tiếp tục luân hồi đời đời, kiếp kiếp. Hòa Thượng nói: **“*Khi chúng ta nghĩ đến việc này thì chúng ta sờn da gà nhưng một số người khi nghe đến việc này thì họ không có cảm giác. Họ giống như người gỗ. Người chân thật nhận biết được điều này thì họ sẽ khiếp sợ, không dám tạo nghiệp*”**.

Nhà Phật dạy chúng ta phải chuyển thân nghiệp lực thành thân nguyện lực. Lần này chúng ta đến thế gian, chúng ta mang sứ mạng phát dương quang đại Phật pháp, giáo huấn Thánh Hiền. Nhiều người được tiếp xúc Phật pháp, giáo huấn Thánh Hiền thì họ sẽ trân trọng giá trị sinh mạng, họ sẽ làm nhiều việc lợi ích cho chúng sanh hơn. Thời gian của sinh mạng rất ngắn. Chúng ta cho rằng chúng ta còn 20 năm, 40 năm, 70 năm nữa. Nếu chúng ta sống được 100 năm, chúng ta dùng thời gian này để *“tự tư tự lợi”*, *“danh vọng lợi dưỡng”*, thì chúng ta càng tạo nghiệp.

Khi Ngài Oánh Kha được Phật A Di Đà báo mộng là Ngài còn sống thêm được 10 năm thì Ngài nói, Ngài không cần 10 năm tuổi thọ. Tập khí xấu ác của Ngài rất sâu nặng, nếu sống thêm thì Ngài chắc chắn sẽ tạo nghiệp nên Ngài muốn đi luôn cùng Phật A Di Đà. Chúng ta quán sát xem chúng ta đang dùng thời gian của sinh mạng làm lợi ích chúng sanh hay chúng ta đang hưởng thụ *“năm đục sáu tràn”*? Nếu chúng ta ở thế gian này mà chúng ta đang làm lợi ích chúng sanh thì chúng ta nên tiếp tục nỗ lực. Nếu chúng ta ở thế gian mà chúng ta đang không làm lợi ích chúng sanh vậy thì nếu có thể về được thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chúng ta nên về sớm. Chúng ta không về thế giới Tây Phương Cực Lạc sớm thì chúng ta lại tạo oan nghiệp, oan oan tương báo không bao giờ ngừng dứt. Hoà Thượng tường tận đạo lý nhân quả, vô thường nên khi Ngài nghĩ đến việc này thì Ngài sờn cả gai ốc!

Chúng ta đến thế gian là do nghiệp lực, chúng ta ở trong bào thai giống như đang ở trong thai ngục. Khi Mẹ uống nước nóng thì chúng ta cảm thấy nóng như thiêu đốt, Mẹ uống nước lạnh thì chúng ta cảm giác lạnh giá. Chúng ta không giống như chúng sanh ở thế giới Tây Phương Cực Lạc được hóa sanh từ hoa sen. Khi sinh tử đến, chúng ta luyến tiếc không muốn đi thì chúng ta vẫn phải đi. Chúng ta đến thế gian để trả nghiệp khi ra đi thì chúng ta lại mang theo rất nhiều nghiệp báo. Chúng ta lại bị nghiệp dẫn vào cõi Địa ngục, Ngạ quỷ, Súc sanh. Đời này, chúng ta đã được gặp Phật pháp, gặp giáo huấn Thánh Hiền, chúng ta nhất định không mơ mơ hồ hồ mà ra đi! Nếu chúng ta mơ hồ ra đi thì chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội: *“Bá thiên vạn kiếp nan tao ngộ”*. Chúng ta lại thêm một lần nữa nhấn tâm với chính mình!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!